

Shiroi Szenshimate versei

Válogatás az 1975-2003 közötti verseimből

TARTALOM

LIZERGIL
LONNAR
LA ULTIMA ÓRA
KÓRE HULLT MAG
OMBRELA SZTELLAJ
LAURA HOLLEMATTA
LIEJLA MATTA
MILLAKLIR, PORKISZE KRAILA
SEKAISHI
LONNARSZ OJLA NAI
ENIELLA PINKYLA DORMA
S MÉG TUDNÉK HINNI
SÖTÉTLŐ ÉJ
BENNEM KERING A HOLD...
MARÍJA
FELEDÉS
GOHIRA MATTA
MIT REMÉLSZ AZ ÉJBEN
LASCIAE
SZUPRÍM-SZUKRÍM
RÁD VÁR MÁR
GYERGYÁDES ÉVA
TORZAZEBBENBU
DÉMON
KOCKAVARÁZS
IMMORTANT
SZÉTHULLT TÜKÖR
NINCS HOVA MENJEK

DRÁGA SZÍVEM
ENIEL NAIWAKI
HUNCUT KIS PAPAGÁJ
HIÁBA RAGYOGSZ
ARANY KAROKKAL RINGATÓ
RÉMÁLOM
SZENDORMA
TANNILA MADRAHOLLA
SZABAD VAGYOK
EZER HOLD
HIÁNYOD ÁRNYÉKA
PILLANAT
DÖGVÉSZ
HIÁNY
HIÁBA
ELHASADÁS
AZ IDŐ MALMA
ÉN KIS LELKET KERÍTETTEM
ÉJBE KONGÓ VÉRDOBOLÁS
HIÁBA VÁROK RÁD
BORÚS HAJNAL
A MAGÁNY
GYERMEK AZ IDŐBEN
ÜNNEP
ALATTOMOS CSÖNDBEN
CSAK CSEPP VAGYOK
MADREÍLA

LIZERGIL

89.7.25

Lassan leomló éjem vackán szövöm a bús élet reményét
Istenek ködlő álmaiba merítve a csöndhálót meredten
Zöldlő távolokba osonó hívások fényeitől elvakultan
Eleven tükrökben izzó dalba fonva minden halott képet
Ragyogó döbbenet ígéz el a bomló partokhoz simulva
Gijjotinként hull alá az idő minden perce, sziszegve szelő pengéként
Ijesztő árnyak sompolyognak a lét határán, beosonnak a csönd pórusain
Lepedékként vonják be szívem, s az évek kérge lassan kőbörtönné súlyosul.

LONNAR

Leomló éjeken virrasztok szüntelen
Olvadó habokba fül a néma nincs
Nálam a megváltás, de én kinél vagyok?
Nézek a fekete idő szűk gödrébe
Arctalan démonok ütöttek ott tanyát
Rám vár a végzetük az idő vak sínein...

LA ULTIMA ÓRA

Ne jöjj még, ne jöjj még, ne jöjj még te vak csönd,
ne jöjj még, ne jöjj még, semmiszínű bomlás,
ne jöjj még te álom, ne jöjj még te zajlás,
ne jöjj még te felhő, vakító villanás!

Még bennem sír az idő, még bennem lüktet a vér,
még bennem ég a Jövő, még futnék a Semmiért,
még hinnék benned Isten, még élnék a Holnapért,
csak egy gyermeket adj, aztán jöhet a Vég!

KŐRE HULLT MAG

Mag vagy, mely kőre hullt, mag vagy, kit eltapostak
Hiába növesztett húsba tépő kínnal a Hiány
Tétova eónok szemfödele hull halott álmaidra
Kilobbant eged boltozatján elárvult csillagok sírnak

OMBRELA SZTELLAJ

(Csillagok Árnya)

Omló álmoknak porán miért keseregsz, kishitű pillangó
Miért e bús halál, ki szötte lelkedbe a rémítő képeket?
Bomló éjeknek halott vackán dideregsz, árván s elhagyottan
Reményed hamvait szemelgeted, mert már csak ez maradt neked
Elvész az életed, hiányból kavart semmi árján osonsz a csöndbe
Lehullsz az élet fájáról, a hideg ürbe fájdalmas merüléssel
Aludni hív a mélység, bár még ég a tűz, még égnek a lángok.

Szivárványizzású szemed mélyén a csönd és halál démonai osztoznak
Zord álmaidon, veszett tébollyal becsüngött szavaidon
Tétova léptekkel közeleg a perc, s kihullsz a világ gondjaiból
Eltemetnek lassan, a közöny s a gyűlölet köveivel szépen
Lánccravert csillagok koronázzák porbahullt fejedet, halott hitedet
Letépett szárnyaiddal eltakarják fekélytől felmart, felsebzett szívedet
Aranyló szemeid helyét a Halál rakja ki fekete kövekkel
Jeges sírás a csönd, mely befonja hiányod hervadt levelekkel.

LAURA HOLLEMATTA

(Aranyló Istennőnk, Akit Már Úgy Várunk)

Lángokba vettetett a világ, a Téboly fekete köveibe sülve, elátkozva
Aranyló csillagok fontak köré mégis eltéphetetlen hálót szeretetből
Uralva létet és időt, egyre árad belőlük a Hívás, a mélység tiszta fénye
Ragyogva süt át a lét megbomlott hálóján, melyet húsból és vérből fontak
Anyánk, a Mindenség vigyáz ránk, gyermekeit az idő vizén ringatva féltőn.

Homályba fült hadak ostorozzák a Nincs kapuit, rombolják a lét s nemlét falait
Ostobán tékozolva az isteni erőt, elemésztve szívüket a porban hemperegnek
Lázálmok tornácán vergődnek a sírig, megváltó mélybe vetve le magukat
Letépett életük hamvait tiporják, megperzselt kövekbe sülnek vicsorogva
Eleven tépik ki álmaik magzatát, elveszeten sírnak nincs-otthonuk után
Mégse sejti senki, hogy ez is csak része a mindent átölelő nagy védőburoknak
Amelyből a Mindenség fakad, amelynek méhéből a lények mind előtüremlenek
Távolgó táncuk a homály ölen nem más, mint a Mindenség szívverése
Tehetetlen vergődésük minden percét átszövi a Kozmosz vérkeringése
Aranyló sugárba fon minden sikolyt, minden halált az Egyetlen Isteni Út...

LIEJLA MATTA

(Akit Már Úgy Várunk)

Lobogj, lobogj, az izzó távolok édes méhében te tündöklő kikelet
Iramodj a láthatárig, hol az ébredés első lángjai fogannak
Emeld ki léted az üszkös hamuból, sárrá pergő éveid romjai alól
Jöjj, hol a csillagok lobognak, eleven tükrökben formálnak újra téged
Légy a csillagok gyermeke, levetve léted terhét, emelkedj az égig
Add magad a fénynek, s ne bándd hogy árnyékok lassan szétcibálja a szél.

Mindaz mit vártam, előttem tornyosul immár, mint fenyegető árnyék
Alattomos csendben szőtték körém rémítő képekből a sötét partokat
Tévolgyó hullámok sodornak tova, mind sebesebben a viharzó időbe
Tomboló démonoknak löknek koncul az elszabadult elemek erői
Alvadt vérből gőzölnek suttogó ígéket, vádakát és hamis ígéreteket.

MILLAKLIR, PORKISZE KRAILA

(Tiszta Ablak, Amiért Sírok)

Mindenségem tündökölj fehéren bennem, hervadó szívemben
Izzón és édesen ringasd el az éj vizén kialvó lelkemet
Lassan már semmim sincs, s csak a tűnő fényeket nézem elhagyottan
Lepergő éveim fűrtjeit szemelem, a mind csupaszabb csöndbe merülve
Aranyló szívem mind feketébb, elemésztik lassan a tegnapok árnyai
Kilobbanó szememben a halk nyár tétova sugarai dideregnek
Lomha lángok ölelik a múltat, fakó színekben tűnik el a világ
Így hull a semmibe az élet, és csak nézem, mint akit kitagadtak
Reményeim tiszta ablakát, csak ezt hagyd még nekem, homályba fűltnak!

SEKAISHI

(Világok kezdete, világok vége)

Szivárványfényű éj jó a vizeken
Elnyeli földedet nagy szomorúan
Könnyekből támad a fekete fürgeteg
Alvadt csöndet hoz nagy szomorúan
Isten se szeret már, elfordul tőled
Süket mélybe zuhansz, fekete kútba
Hiába menekülsz, nincs már kegyelem
Iramodj a nincsbe, észrevétlen, halkan.

LONNARSZ OJLA NAI

(Hiányok Távola)

Lágyan omlik szemedre a fekélyes éj puha selyme
Oldozz hát fel engem a halott átkok alól
Némán mérd az időt, a fekete kikeletbe hűlve
Nem vagy már te sem más, csak puha embrió
Alvadó időbe fagyva, lépések szögeitől felsebezve
Reményből szőtt fátylaid homályán átdereng a rideg úr
Szíved fekélyén híznak a démonok, a halál honába hulltan
Zizegő legyek varrják az időt múltba zuhanó köveidhez.

Oszolj hát vak homály, tisztulj fel idő csak még egy percre bennem
Járja át a fény e tébolymarta lét fekélyes sebeit
Lássam csak egy percre, hogy mivé tettek az évek s a hiányok
Aztán jöhet a Semmi, a kihúnyó atomfény utáni mérhetetlen csönd.

Nincs más csak a Hiány, nincs más isten, csak a Hiány Istene
Az Örök Virrasztó Hiány-Anya, a Hiánnyal Áterezett Mindenség
Imádlak hát Hiány, ki tündöklőbb vagy minden messzeségnél!

ENIELLA PINKYLA DORMA

(Egy kevés a Rózsaszín Álmokból)

Felolvad puha árnyában az est madara fekete szívedben
elmerül halkan a csönd koszorúja alvadó szemedben
álmaid kerengnek némuló homályban halkan zizegve
angyalok várnak rád a kékülő szélben dideregve

Hiányod hálója fonja be minden percemet leigázva
betonná kövül bennem a csend, és lehúz a sárba
ott pergetem omló éveim fűrtjét egyre csak várva
s csak vergődök, csak égek, árva kis létembe zárva.

S MÉG TUDNÉK HINNI

S még tudnék hinni, mint a gyermek
aki felett a Mindenség tarka ege feszül
s a Halál füstvirágai már kibomlóban
de még a hajnalt idézi a ragyogó döbbenet...

SÖTÉTLŐ ÉJ

Sötétlő éjem fekete húsdarálója a Hold sötét arca
benne kering a lét üres tükre, s csöndteli meddő harca
ijesztő húrján zsong a halálba hullók fekete románca
szívembe mar a veszettek pokolba sodró tánca

BENNEM KERING A HOLD...

Bennem kering a Hold, üres vizeken, a feledés homálya rajta
álmomba néznek Ők, hiába várok, fájóvájó csönd és rozsdá marja
elhaló éjek álma, fekete siralma üres vízesésnek
alvadt titkot szórnak, a hamvadó órák egyre csak késnek
csöndszürke ködbe takarja létem az alvadó látomás
ha sírok is, hiába, elfúl a szélben, nem hallja senki más

MARÍJA

Millió tonnákban mérik az időt, mióta kilobbantam végleg
Alvadó csöndek behamuzott rétegei takarják mindazt mi volt
Reményem sincs már, elhagyott az is, mint a halott madarak
Így kell bűnhődnöm mindenért, és még ez sem elég, csak a kezdet
Jöjjön hát bármi, úgy fogadom majd mint ami rám kiméretett
Ami még hátravan, azt a Feladatnak szentelem, aztán agyó...

FELEDÉS

Elfeledtem már az éjszaka illatát
holdfényben fürdő fák suttogó, mély szavát
mélybe hullt a minden, tündöklő éjen át
elnyelte már a csönd sok bohó csillagát

Kioltott fényeken ringok a csönd vizén
hiányból szőtt fátylát sötét hold hinti szét
nincsbe omló évek partjain zsong a szél
eltemetett álmok zord titkáról mesél...

GOHIRA MATTA

(A Lélek Hajnalára Várva)

Gonosz álmokból tétova léptekkel mikor lábalsz ki végre?
Omló vágyaid porából emeled magányod keserű ködvarát
Hiába remélted, hogy ez lesz majd ébredésed csillaghajója
Iszonyodva eszméltél, mikor már nem maradt, csak az égő Hiány
Rémülettóba dőlt a vár, s romjai felett a Csönd lepkéi virrasztanak
Alvadó álomba ájul minden, s a sivatag mélyén őrzi titkát a vér.

Mily hiába minden, annak aki a sötétség mélyére vettetett
Akinek szemére szomorú percekből a csönd terít szemfödelet
Tépd hát szét a fátylat, hasítsd fel az éjszaka kárpitját a tudás késeivel
Tisztulj meg a tűzben, melyben elhamvasztod testedet, lelkedet s emlékeidet
Aranyló madárnak támadsz fel, szárnyaiddal tündököl a Mindenség erezete!

Óm Szátimata, Kolla Valóra, Poreterne Vimáji!
(Áldott légy, Száti, A Végső Valóság Útja, Örökké A Tied Vagyok!)

MIT REMÉLSZ AZ ÉJBEN

Mit remélsz az éjben, Hervadás Virága
hajdani életed tükrei kihúnytak
sötét fátyolt sző már szíved köré a csönd
s elfelednek lassan a tegnapok porában.

Zölden izzó dal, édesebb a méznél
gyermeki szívedben tán arannyá érik,
de elsüllyedt rég a tegnapok temploma,
s ma már csak pincékben ragyog a bús fény.

Hiába már minden, halott kicsi madár,
tört gyertyák csonkjai merednek ég felé,
szép szemed fényei kihúnytak, hát ne várj,
hiába is várnád vakon az ébredést.

Eleven égettek el, fekete hamuvá átkozott szívemben, egyedül a csönddel
Tonnás vasat áztattak agyamban, lelkemet felszögezték sikollyal
Titkokat súgott a szél, míg beleptek a legyek, füstös kék kacajjal...

LASCIATE

(Hagyjatok fel minden reménnyel!)

Lassan olvadó álmaim sírja virraszt hamvadó szememben
Ablakomban vak hold tekint reám és csak várok, csak várok meredten
Senki sincs már a partokon túl, a halál ködében imbolyogva
Csak én, csak én várok még, egy tűnt arcot híva bolyongva
Iramló percek, napok s évek árja hull, de valaki tán szólít engem
Ajtómon a bús Nincs kopogtat, s szemembe bámulnak a hazug lelkek
Torz imákat suttogok, s a szél söpör végig a halott szobákon
Eltemetett vágyakat sodor tova, s helyén csöndet a béna csönd fon.

SZUPRÍM-SZUKRÍM

(Mind feljebb, és mégis mind alább)

Semmibe hamvadt álmok húrján zsong a szívem szüntelen
Zizegő csöndbe nézek, nézek, s nem értem, mért nem vagy velem
Unottan szállnak napjaim, nem szövi át meg át a méla rejtelem
Puha sár foly körül, elbukok és elemészt a fojtó félelem
Ragyogj még te nap, csak ragyogj még, és számolj még velem
Ím a kék ég száll le hozzám a leomló, halálos éjjelen
Nincs-álomban izzik, s néha még kísért a nyíltszívű végtelen.

Siess, csak siess, még lesz talán az éjben, valaki aki vár terád
Zöld lombok fénye igéz és ott jön Ő, csillag izzik hűvös homlokán
Uccu neki, szaladj, ne hagyj elbukj, hogy elbukj így korán
Kénkő-virágok nyíljanak szétrohadt álmaid rügyező fogsorán
Reménykedsz még, remélsz? Fejed felett kering a keserű kormorán
Így megy ez picinyem, rajtad a jel, a jel, mint üres kotta egy üres zongorán
Mégis hinned kell hogy lehet még, rohanj a létbe, fuss csak szaporán!

RÁD VÁR MÁR

Rád vár már szélarcú Gyermeked, a Csönd
Vak semmi méhében fogannak álmaid
Még elfoszló reményed árnya is idegen
Elfutsz a Semmibe, s megzabál a föld

Zuhanj te hold, vak pályád körein mind messzebb e sivár partoktól
Mérd ki az idő szívverését, feszítsd ki húrod hol halál és csend honol

GYERGYÁDES ÉVA

Gyötrő nincsből fontam arcodat
Eleven sikolyok szögéből fátyladat
Remények bukott halmából szívedet
Gyermeki színekből képedet s hangodat
Álmok rémítő porából szöttelek
Démonok kacagó éjein vártalak
Esendő létemet téptem ki belőled
Sivár csöndből raktam koronát fejedre
Életem leomló vízesése lettél
Vak csöndben virrasztó kisértetté tettél
Agyonnyom az idő, s eltemet a vak tél...

TORZAZEBBENBU

Tékozoltam mindig napjaim kékülő fürtjeit a vak semmibe hullva
Omló álmokat szöttem a rothadó percek avarán merengve
Reméltem hogy így lesz, mindig így lesz, mert napjaim száma végtelen
Zizegő horizontra futott a kék gömbök sora, s eltűnt a távolban
Ablakok nyíltak minden percen, melyen kinézhettem a szépreményű tájra
Zöld lombok susogták vadillatú szélben a Mindenség örök titkait
Eleven kövekbe fagyott szemek fényét ragyogták körben a méla csillagok
Bennem izzottak még és bennem szöttek ijesztő igékből bús üzeneteket
Bennem, igen, bennem fogant meg a halál magva is, jó trágya volt neki a Blú!
Elvesztett fények után futok, elvesztett ízeket keresek elveszett szélben egyedül
Nincs már utam sem, a mind sötétebb folyosókon az ég és a semmi falai közt
Botorkálok még, lámpáim sora ritkul, s nem nézek vissza látni hogy kihúnynak
Utolsó kék gömbömbé nézek lassan, s benne magamba, s elindulok a Nagy Semmi felé.

DÉMON

Démonok lepnek el éjszakám csöndjében
Életem éhező hiénái néznek
Mindenség-izzású áramaim hűlnek
Omló álmaimban betonná kövülnek
Nincs-ízű vonzások hálóiba vernek

KOCKAVARÁZS

Keresd árva holdadat
fába zárja titkodat
színből izzik a talány
követ kőbe rejt a lány

Szobrok ujja rád mutat
csillag izzik hó alatt
megdermedsz ha rátalálsz
elhagysz engem másra vársz

Követ sír a kőmadár
nehogy ránézz, jól vigyázz
széthull szemedben a fény
jól tudod hogy nincs remény

IMMORTANT

(Halhatatlan)

Izzó álmok ösvényein tapogatózom vakon és süketen
Mocsarak nyelnek el fojtó gőzeikkel míg futok szüntelen
Mámorba fonnak édes csókjaikkal a csöndlepkék nesztelen
Omló vágyak gúzsába kötnek, elfutni tőlük reménytelen
Rőt vámpírok szívják a vérem míg lehullok a mélybe vértelen
Tarka fények mélyén rám vár, s tündöklően izzik a néma végtelen
Arany almákat hullat az ősz, s bennük látom hamvadó életem
Nincs-szavakban izzó képek suhannak velem a süllyedő tengeren
Tegnapi fénye villan még, s körém ül a sötét, béna rettenet.

SZÉTHULLT TÜKÖR

Széthullt tükör a világ, s cserepe e mély éj
hamvadó álmokat ringat néma köldökén
puha meséket old a feledés tiszta vizébe
s vad kínjait sírja a vak hiány szemébe

NINCS HOVA MENJEK

Nincs hova menjek, ha már halott a világ, és minden virága
görcsbe ránt az idő, bezár a sötét, és keserű magányba

DRÁGA SZÍVEM

Drága szívem, érted élek
benned valósul meg létem
te vagy minden reménységem
tündöklő nap sivár égen

Szép melegség hideg éjben
puha paplan omló mélyben
te egyetlen a Mindenségben
drága Verám, mindenségem!

Kétes létben rám vigyázó
szakadékból visszarántó
megmentő és megtaláló
feloldozó és megváltó!

ENIEL NAIWAKI

Vak tóba fulladt álmaid küszöbén állsz, kicsiny embrió, és hiszed még, hogy a csönd peremén torlódó viaszlények könnyzacskói hűvös hamuval telnek meg, de minden lélegzeted egyre nehezebb, és ott ül az ólomgomba sorvadó agyadon, és lefelé nézel, mindig csak lefelé, és nem tudod, miért lepi el vér az iszamos köveket, csak bámulsz, míg ellopják arcodat a szél-tündérek, és kacagva szaggatják szét, mint rongyos nyári felhőt.

HUNCUT KIS PAPAGÁJ

Huncut kis papagáj ugrál a szememben
csúfos kis dalocskák zsongnak a fejemben
when you have payed, for your all life
you have to cut your neck, here is that knife...

(Ha már megfizettél, az egész életért
el kell hogy vágd a torkod, ím itt e kés...)

HIÁBA RAGYOGSZ

Hiába ragyogsz, hasadt fény
hiába kongasz, torz visszhang
bennem csak sápadt semmi ég
csak a Nincs kong, mint bús harang

ARANY KAROKKAL RINGATÓ

Arany karokkal ringató
sugárzó éji asszony
hadd legyek egészen tiéd
a méreg gyorsan hasson!

Kitáruló Mindenséged
ölelje a múltat
hadd feledjek mindent, mi volt
s mély öledbe hulljak!

Lehull rólam minden bilincs
kihúlt már a testem
veled ringok a semmibe
most már minden este!

RÉMÁLOM

Elaludva, mint a dudva
mohos őszi bérceken
puhán ölel már a dunyha
talán végre pihenek.

Ámde szörnyű, mi bevillan
tönkregyötört agyamba
körbefoly mint vad rettenet
s rátelepszik ágyamra.

Nem lesz ma sem édes álom
jól tudom hogy mi vár rám
várom megint, mint a hóhért
hogy üssön végre az órám!

SZENDORMA

(Álmatlanság)

Álmodj hát kedvesem
a homályban itt velem
álmod csillaghajó
túl messzi tengeren

Fekete gondjaid messze suhantak már
álom-kristályfolyók
zsongító partja vár

Ó csak ne lennének
ijesztő vágyaim
polipként fonnak be
a mohó csönd csápjai!

Belőlem fakadnak
mind e rettenetek
bűnökből foganó
fekete gyermekek

Ellenként támad rám
minden gondolatom
az egész vircsaftot
halálosan unom.

Nem szabadít semmi
vergődök reggelig
s a fekete sereg
elkísér a sírig!

TANNILA MADRAHOLLA

Tomboló Téboly játszik velem
Azt hirdeti, övé a Végtelen
Nyomorult kis szívem árnyölébe fonja
Nemlét-planétáit a Nincs tere karolja
Istennőként szeret, nem ereszt soha el
Leomló álmomból talán majd kiemel
Aranyló sugárral minden bajra felel

Mindenség-izzású szemeddel ragyogj rám
Adj még csak egy sanszot, hadd találjak még Rád
Didergő lelkemet öleld lángkarodba
Rettegő szívemet halál ne markolja
Amrita-csókjaid feledtessék velem
Hogy milyen hiába telt a kis életem
Oszlasd el árnyaim, moss tisztára engem
Letűnt korok porát gyémánttá oldd bennem
Lobogó tűz emészt minden percben érted
Adagold hát belém édes halál-mérgeid!

SZABAD VAGYOK

Szabad vagyok
mert a Mindenség Gyermeke vagyok
szabad vagyok
mint a könnyek és a csillagok
szabadon hullok az űrön át
szabadon fogadom lenn a halált
szabadon álmodom az ég alatt
szabadon szállok a föld felett
nem köt semmi se fent, se lent
átölelem a Végtelent

Sötét, mély kutakba temettem álmaim
vak, hideg homályba fúlt a néma kincs
Nem köt már le engem a bús élet varázsa
nem csábíthat többé a szirének hívása
nem remélek semmit, s nem is kergetek
amíg az éj sodor, addig repkedek
s ha majd a hajnalfény átölel magába:
boldogan olvadok a Nevenincs Halálba...

EZER HOLD

Ezer hold sír bennem szakadatlan jajjal
ezer hold kísér el utamon szüntelen
benne látom omló álmaim visszfényét
Ő meséli el, hogy miért éltem hajdan.

Ezer hold virrasztja vágymaim távolát
ezer hold fonja be szálaival lelkem
vak sorsom útjain Ő vezet el Hozzád
s majd a hold ölére hullva ringok benned.

HIÁNYOD ÁRNYÉKA

Hiányod árnyéka mint halotti csönd befon
imádott szemed már halálba hűlt beton
árnyékok izzik még, a vak szélben bolyong
nincs-ízű álmodban csak odvas gomba kong

PILLANAT

Üres holdak céda szeme kacsint
tébolyból vert tükrén az Időnek
puha árnyak visszhangjai futnak
napok fénye villan lemenőben

DÖGVÉSZ

Dögvész poshaszt pocsolyát
szívünk mégis belelát

HIÁNY

Csak a Nincs van
csak a Van nincs
életemben

HIÁBA

A Nincs kevés, a kincs nehéz
könnytóba hűvös gomba néz
hiányt markol a puszta kéz
döglesztőkútba hull a méz

Vágyadban izzó, néma Hold
sötét vizében mérget old
kitagadottak álma zord
árnyékod vár hogy átkarold

Szemedbe fült a szürke ég
lelked bilincsbe verve rég
hiába sírsz, ne még, ne még
kihúny a tűz, s nem ég, nem ég!

ELHASADÁS

Sötét sugarakkal megköveznek
fekete kacajjal megkeresnek
fekete álmot szőnek körém
üres szememből kihull az én...

AZ IDŐ MALMA

Az idő malma a lét unalma
lelkemben lapuló ólmos alma
leomló álmaim néma halma
hol a halott csönd sem marasztalna

ÉN KIS LELKET KERÍTETTEM

Én kis lelket kerítettem
csorgó csönddel behintettem
csöndmagvakból gombák nőnek
rossz álmokból mérget szőnek

ÉJBE KONGÓ VÉRDOBOLÁS

Éjbe kongó vérdobolás...
Hogy fáj a csönd, mely életre hív!
Mikor magamba hallgatok
s nem mozdul más, csak a vér...

HIÁBA VÁROK RÁD

Hiába várok rád
a csend szirtjei közt bolyongva
jól tudom: az álom sírba ránt
nincs menekvés e fojtó örületből
üveggé dermedt a csorgó jég-magány

BORÚS HAJNAL

Bomló agyamnak színes füstvirága, te fekete ébredés
Omló álmaim honában izzó dal, csöndből font vízesés
Remények vak világa, ki kerengsz az üres éjben szüntelen
Újra meg újra a sötét körben, hol elhal a bús Végtelen
Súlyos gondok poklába hullva, míg emészt a fojtó félelem
Hiányod áramai érezik át a sivár létet, a sötét életet
Arctalan démonok lepnek el, hazug vágyak mint vicsorgó véredek
Jöjj hát te sötét hajnal, te bús nap, virradj hát végre fel
Nincsből vert tükrök közt ragyogj fel, légy végre velem
Alvadó álmomból emelj ki végre, oldozz fel sötét átkaim alól
Lágy puha szíveden ringass el, vigyél el oda, hol béke és csend honol!

A MAGÁNY

Fekete tükrökbe vak bábu tekint
fekete szívekbe alvadt csöndet hint
fekete remények pókhálóján ring
fekete álmoknak torz poklába hív

Fekete igékből fonja bús énekét
fekete vágyakkal jegyzi el életét
fekete könnyekben folytatja el szemét
fekete kriptába falazza be szívét

Vicsorgásba kövült ajka is fekete
süppedő szeme mély, mint pokol feneke
csillagokat emészt rothadt tekintete:
ha rádveti, az Isten irgalmazzon neked!

GYERMEK AZ IDŐBEN

Ott vagy talán még valahol
az Időben élsz, és mégsem,
álmomban néha még dalol
egy gyermek, ki nincs már régen

Sosem sejtett szerelmekről
titkokról, mit Isten mesélt
eltűnt messze, de tündér lénye
mindhalálig bennem kísért...

ÜNNEP

Lángol az erdő
a hangyaboly körül
a sok kicsi hangya
ugyan mért örül?

Nem lát el a fáig
a kis vaksi nép,
épp királynőt választ,
azért oly serény!

Vonul a díszes had
szép, új otthonába,
pedig már lángkarok
ölelik, hiába!

Boldogan dalolnak,
szép jövőt terveznek,
s elvesznek egy szálig!
értük ki ejt könnyet?

Majd zokog az eső
üszkös csonkok felett,
s szertefújja a szél
a porrá lett népet...

ALATTOMOS CSÖNDBEN

Alattomos csöndben mélybehullt világok
alvadnak étkeül a bomló kikeletnek
fekete éjeken sompolygó homályban
démoni vágyaim menten megerednek
Ó mily édes a csönd
szemed szép tükrében
beléveti magát, kit álma elhagyott
eltemetett percek sóvárgó szívében
siratják a semmit az elárvult csillagok

CSAK CSEPP VAGYOK

Csak csepp vagyok a tengerből
de szememben mégis könny ragyog
körbeszönek varázsos fényükkel
és néznek csendben a csillagok
Ők tudják a választ a kérdésre
mit nem tesz fel, csak a csend
átölel puhán egy fénysugár
s már újra hajnalfény dereng

MADREÍLA

Mindenség-éjeken enyésző kis árnyak
Alvadó percekké kövülnek a csöndben
Didergő angyalok sírnak a homályban
Rettenet szegezi szívüket a földbe
Emésztő körökben hull alá az élet
Írma se marad a tegnap-hadaknak
Leomló partokat sodor tova az ár
Arany sugarakkal öleli a Holnap